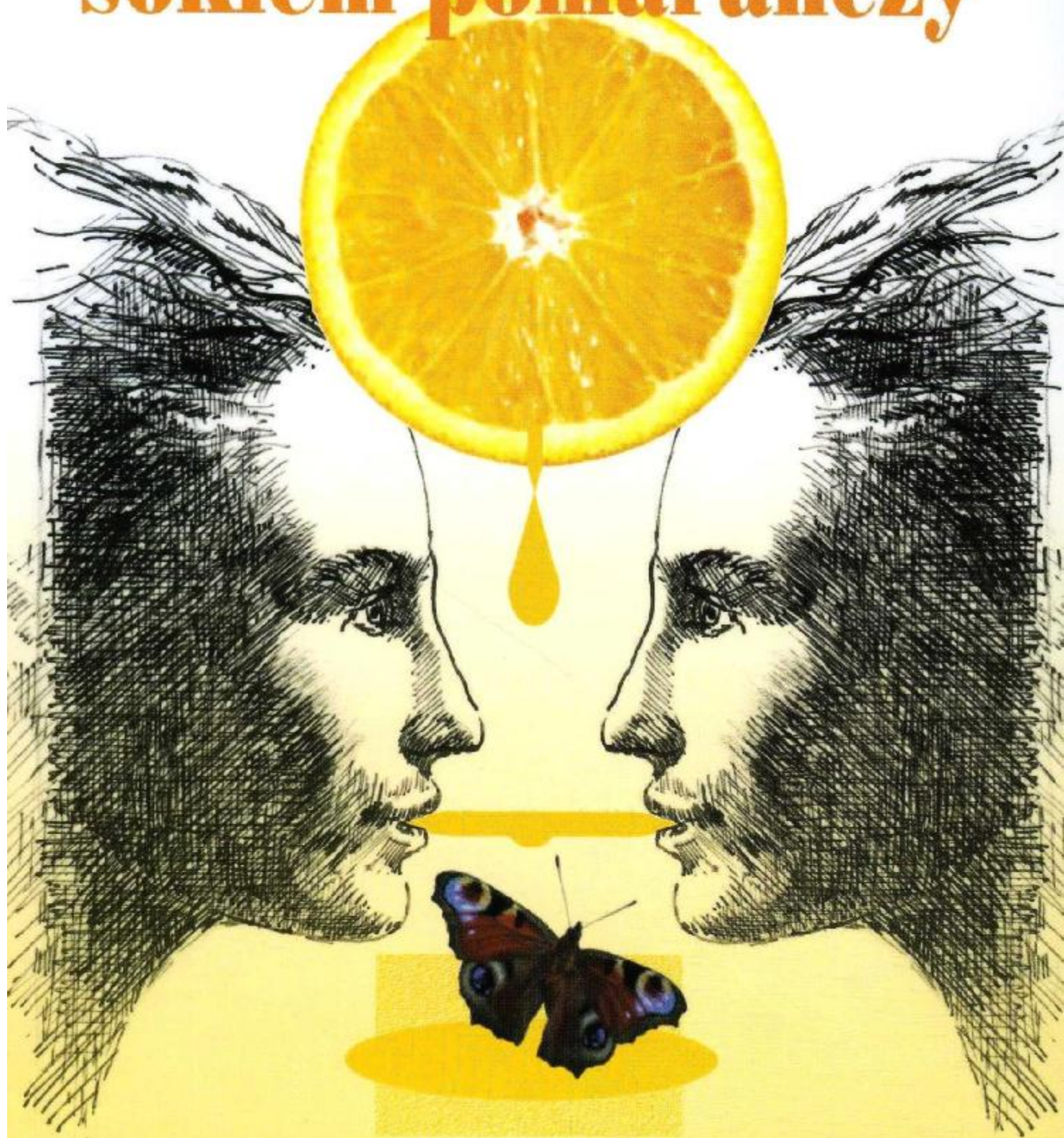

Justyna
Pyrgiel

Rozmowa oblana sokiem pomarańczy

Justyna
Pyrgiel

Rozmowa oblana sokiem pomarańczy

Tom XXXI

Biblioteka Sycyńska

Monograficzna seria wydawnicza ukazuje się od 2000 r. (łącznie 50 500 egz.)

Redaktor naukowy: **prof. dr hab. Henryk Bednarczyk**

Justyna Pyrgiel **Rozmowa obłana sokiem pomarańczy**

Copyright by: Justyna Pyrgiel,
Stowarzyszenie Oświatowe SYCYNA, 2010

ISBN 978-83-60132-17-3

Publikację sfinansował Instytut Współpracy Międzynarodowej Niemieckiego Związku Uniwersytetów Powszechnych. Przedstawicielstwo w Polsce (dvv international).

Projekt okładki, rysunki: Janusz Popławski
Opracowanie edytorskie: Janusz Popławski, Michał Bogdański

Wydawnictwo Instytutu Technologii Eksploatacji – PIB

ul. K. Pułaskiego 6/10, 26-600 Radom, tel. centr. (048) 364-42-41, fax (048) 364-47-65

e-mail: instytut@itee.radom.pl

<http://www.itee.radom.pl>

Słowo wstępne

Nadzieja, wrażliwość, piękno...

Z pragmatycznego świata nauki wiersze Justyny Pyrgiel przeniosły mnie w cudowny świat marzeń, wrażliwości, rozmyśleń, zmusiły do zadumy.

Ile jest piękna wokół nas. Czy potrzebny jest talent, aby go dostrzec? Wielu dostrzega.

Poprosiłem o wypowiedzi moich utalentowanych kolegów: Pana Marcina Olifirowicza, humanistę, człowieka wielkich horyzontów, Autora i Redaktora wielu wydawnictw regionalnych, literackich i naukowych oraz artystę grafika Janusza Popławskiego widzących dalej i lepiej.

Jako wydawca kolejnego tomu Biblioteki Sycyńskiej, wyrażam radość, że wiersze napisała mieszkanka ziemi Jana Kochanowskiego.

Życzę Czytelnikom przyjemnej lektury, a Autorce kolejnych laurów.

Henryk Bednarczyk

Poetą jest człowiek...

Każda poezja jest piękna i każda wymaga nieustannego odkrywania. To świat wzruszeń i marzeń, to zawsze głos nadziei, to wyraz wnętrza, które odważyło się wyjść ze swojej samotni. A niełatwe to wyjście... I choć poezja rządzi się jak każda inna sztuka zasadami i regułami, choć opracowuje się zasady pisania poezji, istnieją szkoły i poradniki, wydaje się pozostawać, mimo wszystko, najbardziej wyzwolonym obszarem. Bo czy można narzucić reguły temu, co płynie z serca?

Poetami stają się więc ludzie w różnym wieku, o rozmaitych profesjach, kolorze skóry, wyznawanej wierze, także agnostycy. Ale stają się nimi ponad wszelką wątpliwość i to jest wspólny mianownik – ludzie wrażliwi.

Wrażliwa na świat, który zastała jest Justyna Pyrgiel, autorka tomiku *Rozmowa oblana sokiem pomarańczy*. Stara się widzieć jego piękno, gdy kreśli *dobro – szerokie i świetliste*, gdy w człowieku widzi *potęgę jego słów i uczynków*. Ale nie ma złudzeń, że czasami przychodzi zmęczenie i zdarzają się *przykrości od losu, ludzi, kamieni...*

Justyna Pyrgiel widzi więcej i czuje więcej, stąd tematyka jej utworów tak wielobarwna, różnorodna. Nie zamyka jej dzień codzienny, nazywany tytułami utworów *Kubek, Kawa, czy Budzik*. Jest też coś dalszego, co poetka widzi w perspektywie nie liczonej czasem, bo czy można zadać jeszcze bardziej odważne pytanie, przynajmniej nie przez nią pierwszą postawione *Jak kochać każdego człowieka? Kiedy serce mówi, że nie chce. Odważyć się do uśmiechu i wad nie zauważać ... i tyle razy przebaczać.*

Poetka wierzy w świat mistyczny, w *wiarę, co frunie, nadzieję, co utuli i miłość, co wybaczy*. I dlatego w wierszu – modlitwie *Do Ducha Świętego*, prosi o *wszelkie dary, ale najbardziej o moc i siłę, i wiarę, i ufność...*

Autorka tego tomiku pracuje i tworzy, czego nie możemy zapomnieć, na ziemi zwoleńskiej, ojczyźnie Jana z Czarnolasu, którego lipa jak widać rzuca dalekie cienie i zdarzają się w tym *hesperyjskim sadzie* przez wieki, które minęły, gdy tworzył kolejne złote owoce. Nieprzypadkowo więc poetka zaprasza nas do Zwolenia. Znamy tradycje, które na tej ziemi właśnie nabrały już wymiaru historycznego, znamy dorobek i inicjatywy Sycyny i jeszcze bardziej rozumiemy poetów, którzy jak pracowite pszczoły znoszą nektar do Dzbanu Czarnoleskiego Miodu.

To duża satysfakcja, szczególnie w czasach, które wymagają identyfikacji społeczności i regionów, w których trzeba się czymś, żeby być zauważonym, wyróżniać. Bo im bardziej zbliża się do siebie świat, tym bardziej trzeba widzieć swoją własną drogę, przeszłą i przyszłą, nie zapominając o tej, po której się aktualnie kroczy.

Trzeba więc cieszyć się z takich poetów, skromnych miarą skromności, którą wyznaczył im los i czas. I pokrzepiać ich do działań dalszych i pięknych.

Niech refleksją czytających tę twórczość będą słowa wielkiego pedagoga (a Autorka jest też pedagogiem) Janusza Korczaka, który w poecie widział człowieka, który się *bardzo weseli i bardzo martwi, łatwo się gniewa i mocno kocha – który silnie czuje, wzrusza się i współczuje...*

Wydaje się, że taką właśnie poezję tworzy Justyna Pyrgiel, która trawestując Stanisława Lema zapadła na pisanie wierszy, bo to jak choroba, tylko niech nikt, kto wierzy w moc słów płynących z serca, nie stara się z niej wyleczyć. Bo to wyjątkowo szlachetna przypadłość!

Marcin Olifirowicz

Inne spojrzenie...

Wszelkie prace projektowe związane z opracowaniem tomu poezji są zazwyczaj dla grafików bardzo interesującym wyzwaniem. Z przyjemnością więc przystąpiłem do wykonania projektu karty tytułowej i środka książki, starając się stworzyć plastyczną „wizję rozmowy oblanej sokiem pomarańczy”. Najpierw narysowałem kobiecy profil, utożsamiając go z autorką wierszy. Podwójny profil na okładce to autorka prowadząca rozmowę i z samą sobą, i z Czytelnikiem. Ten sam znów profil w zestawieniu z atrybutami wyłowionymi z wierszy, w różnych konfiguracjach, otwiera kolejne działy, kolejne zestawy tematyczne wierszy.

Nie będąc krytykiem poezji współczesnej, jako człowiek sztuki, patrzę zdecydowanie subiektywnie na poezję Justyny Pyrgiel. Czytając wiersze, starałem się dociec, jak słowa pobudzają moją wyobraźnię plastyczną, jak ta kreuje w niej widoki i obrazy. Słowa, rzecz jasna, niezwykle – ciekawie dobrane i pięknie użyte.

Sztuką, oznaką talentu jest umiejętność ubrania w słowa własnych myśli o otaczającym świecie, marzeń, nierzadko rozterek i tęsknot. Zestawy słów w wierszach autorki jawią mi się niczym wysublimowane zestawy kolorystyczne, a przenośnie i metafory, jak nieoczekiwane i zaskakujące oko impasty na olejnym obrazie. Przy kolejnym czytaniu, odbiór wierszy jest za każdym razem nieco inny. W tym upatruję urodę i czar słów rozbudzających w Czytelniku gdzieś już widziane bądź nowe widoki, a innym razem resentymenty lub ukryte w szufladkach pamięci wspomnienia. To dla mnie najcenniejsze w *Rozmowie oblanej sokiem pomarańczy*.

Janusz Popławski

*myśli kolorowe
lub czarne i długie*

W deszczu

Chociaż deszcz jak pchełki skacze po chodniku
moczy drzewa liście w purpurze i brązie
twoje rzęsy co niby firanki zasłaniają oczy
i nos co przez czubek wyznacza cel drogi
usta pracowite nawet gdy nie mówią
myśli kolorowe lub czarne i długie
spójrz na innych – oni tacy bladzi
powiedz że w kolorze jest bardziej do twarzy.

Wakacyjny worek

Wszystko się w nim mieści
śpiew ptaków o poranku co radością rozbrzmiewa
zielone liście drzew mruczące z powiewem
konary buków dla wszystkich gościnne
soczyste wiśnie jabłonie i grusze
leszczyna od niechcienia wyrosła przy drodze
brzęk pszczoł miododajnych na polu i w lesie
zapach tataraki łubinu i róży...
chłodzące stopy strumienie smak wody źródlanej
góry do zdobycia kołyszący tatarak i chłodząca bryza
dorzucić można jeszcze sport muzykę książkę i lenia
tak wszystko poukładać by na innych nie robić
zbyt wielkiego wrażenia.

Ważny

Pozwól powietrzu nacieszyć się sobą
otwórz oczy rzęsy unieś w górę
usta serca półokrągły księżyc
całej twarzy nadające blasku
najważniejszy w porannym pośpiechu
cieszysz słońce i wiatr co podmucha
a tu białe chmury pozdrawiają i chcą świat otworzyć
i niby bohaterki wciąż do przodu płyną.

Życie

Uwierz że życie to drobiazgi
drobne plotki na krzywych obcasach
chwila prawdy i obcas urwany

siła myśli minionych i teraz
zmagania w środku i na zewnątrz
twarz i oczy a mówią inaczej
wszystko wokół co innego znaczy

a ty w środku metafor powtórzeń
nowych doznań i upokorzeń

tak naprawdę to ty jesteś trawą
zieloniutką pachnącą i miłą
zazdrość i tak kiedyś głowę pochyli
a jej myśli zawrócą
za radością szczerością i prawdą.

Złote myśli

Myśli nabrzmiałe jak pełne kolorami złote głowy lip
poruszają się w takt wiatru
nim zwiędną i zlecą
obsypią swą mądrością przypadkowych przechodniów
dla których ubarwią upiększą świat
dają się nawet podeptać.

Złudzenia

Niekoniecznie musisz wejść w sferę złudzeń
tunel kolorowy ze szkiełek kanciastych
tam gdzie świat na pozór wydaje się inny
gdzie tak naprawdę emocjom zamyka się oczy –
to niemożliwe szeptu nie da się zamknąć
świat nie szkło hermetyczne – otwarte przestrzenie
gdzie inność inności się dziwi
gdzie słyhać brzęk jazgot kołysankę.

Kłamstwa

Migoczące lub czarne niby węgiel
rybki wesoło wachlujące ogonem albo przylepna smoła
z lekkim zawirowaniem ręki lub spychające w przepaść
mające uszy postawione i wyteżony wzrok
na ich niebie nie ma tęczy
trawa kwiaty i drzewa są sztuczne
brak nawet wielobarwnych motyli pracowitych pszczół
i złośliwych os.

Dobrze

Czasem mrok pomaga nam ukryć twarz bez uśmiechu
potrzebny i podobny perfumom
nie przygnębia lecz dodaje otuchy
światło latarni oświetla gęste liście drzew
tak jak nasze myśli znane w ciemności tylko Światłu
dobrze że droga jest tylko czasem czekania
na Światło i spokój
uświadomienie
zadowolenie z Jestestwa pogrążonego w myślach.

Obawa

Boisz się jutra
co się stanie
czy czarne myśli odlecą
czy to przez pomyłkę
pędzel myśli upodobał sobie czern i szarość
twarz skupia całą energię wszechświata
a tu sól ma smak słony
porcelana jest śliska i zimna
czajnik bez opamiętania dmucha
oni normalnie krążą wraz z Ziemią
pogodzeni z prawami ciężenia
a TY...

Trudy

Spuchnięte
ręce
nogi
ciało ociążałe
brak koncentracji uwagi
wszystko poniewczasie
chęć przetrwania i wytrwania
o c a l e n i a

pocieszycielem bijące serce i wstające ranne słońce.

Temperatura

Zaspokój
pustkę
filizanką dobroci
wypij powoli delektując się smakiem
nie uroń ani kropli
oczekiwania jak para wodna wprowadzą cię do esencji życia
instyngt pobudzony zauważy
czy usta pić zechcą
temperatura dobra kolor odpowiedni – ile na dnie kłamstwa
prawda przejrzysta z dobrym aromatem
pragniesz potwierdzenia by wypić ze smakiem.

Wspomnienie

Miałam cały czas na względzie
co lubisz i co cię boli
kłujący wzrok i myśli szeroko rozpostarte
jak skrzydła ptaka ochraniające

a im bliżej tym dalej

zostawiam to chmurkom na niebie
światło w diamentach
gra w różne kolory.

Słowa

Słowa skrzydlate
słowa pstrokate
te uniosą a te twarz zroszą
słowo samogłoski i spółgłoski
miękkie i do poduchy
albo ocean śmiechu od brzegu po horyzont
jasność widzenia i głębia
słowa co krzyczą i szepczą
upominają napawają nadzieją obrażają
słowa często bez kapelusza
takie co nic nikogo nie rusza
bezimienne samotne albo gęste i poplątane
lub takie co mają daszek i stoją na baczność
sztywno z dystansem bez humoru
słowa co robią z nas świąteczny placek
kolorowe i lukrowate pyszne
czasem przesłodzone

lecz komuż słowo szepnie słówko
zdradzi tajemnicę słowa
bo to słowo to by znaczyło lecz je tamto uprzedziło.

Pragnienie

Uspokój umysł a z nim ciało
myśli niedobre przewiąż sznurkiem
poczekaj minie chwila dzień miesiąc
nogi są po to żeby stanąć
mięśnie są po to żeby dźwignąć
energia wypchnie cię pod niebo
a ty różowy wesoły balonik
w zabawie z wiatrem i ptakami fruniesz
ten kto potrafi i kto zechce natrudzi się by sznurek złapać
nieosiągalność będzie osiągalna

wystarczy w serce dobrze zajrzeć.

Wrażliwa

Tylko
na mnie
nie krzycz
tak się boję krzyku
jestem jak iskra
umiem mrugać błyskać okiem robić wesołe miny
śmiać się z byle czego
opowiadać niestworzone historie gdzie
Ty będziesz bohaterem
udowodnię ci że suma epizodycznych
postaci i wydarzeń z Twojego życia
służyła Twojej chwale
a jeśli wolisz
rozwoju osobowości i wrażliwości
spójrz na oczy wilkiem patrzące
nie są piękne
ale te zamysłone rozmarzone troskliwe i zmęczone
są ratunkiem dla każdego
tylko na mnie nie krzycz
a opowiem ci coś jeszcze...

Nie śmieję się ze mnie

Lubię się śmiać od urodzenia
ale nie lubię
gdy ty szczerzysz ze mnie kły
wprost czy po kryjomu
to powoduje poruszenie nerwów
uparte patrzenie hen...
kotłowanie i rozplątywanie myśli
czasem argumentowanie lub
dzwonienie ciszy
niekiedy łakomstwu mówię dzień dobry.

Cisza

Porozmawiaj sam z sobą w ciszy
ona poczeka na odpowiedni moment potoku słów
myśli dadzą się wtedy uczesać
nabiorą odpowiedniego kształtu i wydźwięku
w końcu coś się wykluje
a cisza jak staruszka
cierpliwa pomarszczona
o łagodnym spojrzeniu
będzie patrzeć i czekać
jej oczy zaświecą
usta zmieniają się w podkówkę
i zaczniesz łączyć litery w słowa
a słowa w zdania
sens mrugnie znacząco okiem
– już jest dobrze
niech dołączy do gwaru życia.

Wyrazy

Wyrazy koty leniwe
przeciągają się leniwie
nim powiedzą co myślą
ocierają się o nogi rozmawiających
chcąc się przymilić
podnoszą ogony z zadowolenia i sympatii
oczy iskrzą zadowolone
czasem miaukną z zachwyty
lub rozdrażnienia.

Podziękowanie

Dziękuję
za wszelkie przykrości
od losu ludzi kamieni...
za to
że zamieniałam się w niemy słup soli bezsilny i bezszelestny
szeroko otwierałam uszy i oczy
do końca nie wierząc
jakie to miało znaczenie by sople lodu osiągnąć
gdy ciało na pozór przyciągane podwójną siłą grawitacji
myśli jednak jak morze wzburzone dalekie od wyciszenia...
i czasem ...o to chodzi by spojrzeć w oko cyklopu
by smutek przeszkadzał pracy
by kostka Rubika wciąż w chaotycznej mozaice
na przekór nie wiedząc i nieświadomi
gromadzimy sobie zapasy skarbów na przyszłość
i spotkanym w drodze.

Agrafka

Jesteśmy jak agrafka
albo zamknięci spięci
albo otwarci łatwowierni
naszym umysłem ciałem rękami nogami oczami
pragniemy ogarnąć spiąć życie
tak by z zamierzeń nic nie uleciało
chyba że ktoś chcąc niechcąc
czasem drwiąco
bez naszej wiedzy je otworzy
i wszystko się rozleci.

Noc

Za oknem noc
pies szczeka
cisza
czasem warczący samochód
ludzie odpoczywają we śnie
tacy lekcy wirują we wszechświecie
kiedy odpowiedzialność każe otworzyć im oczy
wstaną
zamyślenie i troska nie będą stać na uboczu
lubią być pierwsze
ręce i nogi posłuszne woli
ale nie serce
ono myśli rozważa nie lubi ucisku
jego drogi byłyby aksamitne i pachnące
płuca spokojnie chłonełyby rześkie powietrze
na horyzoncie żadnej znaczącej przeszkody
co za ulga
a jednak tak nie jest
rzeczywiście
powietrze jest cięższe a drogi nie wiadomo jakie
idziemy trzymając się nadziei
po czym znów
za oknem noc
pies szczeka
cisza
czasem...

Podziękowanie

Chociaż boli mnie ciało
i nogi i ręce
składam je Bogu w podzięcie
i myśli samotne żaglowce
i serce stabilnie bijące
i usta milczące lub pełne krzyku
i sen co będzie strażnikiem do świtu.

Przepraszam

Kiedy wspomnę to tęsknię
i wstyd mi
że egoizm wyprzedził miłość
a ona taka wielka wzruszająca bezinteresowna
a ja w niej jak perła chroniona
mlecznoróżowoperłową muszlą
teraz
widzę doceniam wyciągam wnioski
może już za późno
wiem że nie
bo miłość wciąż trwa... nawet na odległość
rozświetla moje życie
daje do ręki słoneczną wstążkę
jako znak
że jest...

Świat z krakersów

Najlepiej poukładałam świat sama
tak jak w paczce krakersy
wszystko będzie ze smakiem
i na swoim miejscu
kiedy zechcę to zmienię
poprzekładam opuszcze
z czegoś zrobię okruchy
lub okruchy też zlepię
i ulepię świat taki na niby
i na wszystko wrażliwy
na poezję i biedę
i na czyjaś potrzebę...

Woda

Opłucz nogi w wodzie
z nieuczciwości bogactwa
pożądania
poczekaj
aż woda do ostatniej kropli spłynie
czy słusznie...
tak
inaczej pozbyłbyś się radości życia
tego co piękne i trwałe
tego co szepcze sumienie.

Dokuczanie

Chcesz dokuczyć
bardzo proszę...
tylko poczekaj aż włożę kalosze
w nich wejść w obcą głębię myślenia
suwakiem zamknę na chwilę marzenia
wymagania oczekiwania i urojenia
pobudzą we mnie szczerą chęć zapomnienia
nie będzie nawet uświadomienia
bo chcę szybko uspokojenia.

Zdrowie

Nie kładź się spać z pełnym brzuchem
talerz odsuń jednym ruchem
marchew obierz zjedz surową
to na pewno będzie zdrowo
mięty napar lub anyżku uspokoją głodne kiszki
przymierz spodnie sprzed miesiąca
dieta taka jest kusząca?

Parasol

Szkoda że nie mam parasola
nie wtedy gdy wiatr zimny wieje
lecz gdy serce w poniewierce
gdy huczą słowa miny syczą
i wokół tyle dziur potrzasków
gdzie nogą stąpniesz – chory palec
i dość – ja krwawię...!
chcę wytchnienia i usprawiedliwienia
współczucia solidarności
pochwał dobrego słowa...
no i parasola – co mnie ochroni
przed atakiem złości
wbrew mojej życiowej radości!

Zrobię co zechcę

Kiedy zechcę to wstanę
kiedy zechcę powrócę
drogę sama wybiorę
lub nie
gdy los przymusi

oczy szerzej otworzę
uszy na dźwięk nastawię
kwaśną minę wyrzucę

ręce lekko uniosę
stopy wyżej podniosę

i w mgle złotej czy siwej
słońcu jasnym poświacie
śląd swej stopy zostawię.

Mąż

Ciągle prosi ciągle woła
– kochanie już na mycie pora
woda z miską cóż to znaczy
człowiek czuje się inaczej
jeszcze mydło i olejek i już będzie mi jak w niebie.

Poduszka

Nocą nawet we dnie do nas szepce
i zaprasza
uśmiechnięta niezgryźliwa
zawsze do usług
ukoi zmęczone oko
przyciągnie pozytywny bieg myśli
i wraz z nami odjeżdża wesoło gwizdząc
by ten bieg powtórzyć.

Amonotomia

Ile razy to samo
kąpiel balsam maseczka
krem na oczy i twarz
a potem spojrzenie w lustro
samocena i znak zapytania
no i jeszcze ręce stopy paznokcie
musi być komfortowo i wyśmienicie
gimnastyka muzyka i relaks
herbata zielona czarna czerwona
centymetr na biodrach
już wszystko wiem
a teraz upojny sen
z muzyką światełkiem zapachem wierszem
to wszystko dla mnie.

Poranne spotkania

Jeśli rano spotkam melancholika
zaśpiewam mu piosenkę
ten ranek nie jest po to by swój świat budować
mgiełka myśli niech pryśnie
świat budowli ukáže o ciekawych konturach niesamowitej
barwie
gdzie język patetyczny wyszukany proroczy
zachowanie na medal na spacerze i pracy
a jeśli będzie to choleryk stanę mu na palce
rozłości to na pewno mimikę jego twarzy
złość się złość złośniku często bez przyczyny
czasem przeproś i przyznaj się do swojej winy
swoisty humor tobie na zdrowie wychodzi
spraw sobie telefon taki z jednym uchem
gdzie ty będziesz nadawcą i ty będziesz druhem
w końcu mnie ktoś spotyka...
przygląda się śmieje
przystaje zerkam myśli dzioby otwierają...
języki wirujące śmiejące zadziwiające
grają nie w takt przemyśleń i często lecą w koło
i wymykają się by ujrzeć nowe horyzonty...
skąd to?

Pocałunek

Pocałuję Cię za łatwość
nawiązywania kontaktów
rozmowy z sercem i przymrużeniem oka
za posiadane umiejętności sprzątania gotowania
tworzenia różnych nastrojów
deserów herbat kaw i wierszy
za to że czasami tak dobrze
poleżeć brzuchem do góry nogą zakreślić koło
myślą dać wzlecieć wysoko i za muchą
pomruczeć zanucić oddychać głęboko
poczytać gazetę lub książkę
i polubić siebie troszeczkę.

Rozterka

Jeśli zabraknie odwagi
co począć?
słowa niewypowiedziane w duchu krzyczą
oczy ostrożne-głębokie dobrze znają
myśli – kruki zmokłe na gałęzi bez poderwania do lotu
serce lepiej kołdrą przykryć – uspokoić
to co trwa
to co było
to co będzie – tak od Adama i Ewy
światło latarki odstrasza czarownice
muzyka zmienia w motyla
życie – lustro normalne lub powiększające
zastukaj do przyjaciela.

Sztuka

Podziwiam sztukę
i z pokorą
współuczestniczę w oglądanych dziełach
poprzez oddechy niestabilne
serce tęskniące za czymś pięknym
myśli
goniące kormorany wciąż kołujące
zawracane
artysta – człowiek taki mały że czasem chce się podać rękę
by świat zatrzymał
i z nim uśmiech.

Worek życia

Nikt za ciebie życia nie przeżyje
niech nikt nie ściera podłogi
łap słońce w ręce i w nogi!!!
biegnij trochę truchtem trochę sprintem
odwrócona twarz do tyłu da rozpoznanie nowych rzeczy
różne szkiełka i kamyki uatrakcyjnią każdą drogę
ty przeskakuj je jak możesz
trochę musisz zabrać w worek
ciężar może ponad siły
wyprostuje każdą drogę
dasz sumieniu większy obszar
rozpoznania każdej winy.

Czytanka

Nie każde oczekiwanie spełnione
czasem pryśnie pragnienie mydlane
a wystarczy...
mała iskierka
raptem powróci błysk do oka
myśli zawrócone pobiegną w inną stronę
nadzieja nową szatę włoży
usta w uśmiechu nam otworzy
czytanka życia ma stron kilka
nikt nie wie jak się wątki splecą
ile postaci zniknie?
nawet odczytany milknie gdy nowy problem bólem sypnie.

Bez życzliwości

Bez życzliwości jest wiele zazdrości
korale
wyniosłość – nie pomogą
bez potrzeby
...mianiery kilka kroków wstecz
pagórki doliny wyżyny – indywidualna sprawa.

Nie bój się

Bądźmy solą ziemi
często samotni
niemi
to jednak bądźmy solą ziemi
życie chwastem zachwaszczone
nie odważne – bo i po co?
strumień światła równo pada
na pagórki i wgłębienia
wszystkie oczy jednakowe i ciekawe
a języki tak jak winda góra-dół
ręce władcze i żebracze
mało
chleba
prawdy
dobrych słów
wiary w siebie
wiary w innych
rozpatrzenia rozgryzienia wielu spraw
a jednak
ziemia koło zatacza
lęki myśli rozprasza
    zachwyca się warkoczem gwiazd
    i dźwiga
    i utula
    troski
    i nas.

Myśli

Na myślenie całe życie
jedna chwila i myśl jedna
tysiąc myśli a chwil kilka
ranek wita wieczór żegna
co pstrokate i nietrwale a zachwyca
co głębokie monotonne a przecieka
w dotyku ile radości.

Żale

Żalisz się że często słyszysz krzyki
rozmowy nie nienagane
dialogi nie niedokończone
sprawy nie niezłatwione
smutne odwracasz oczy
komu się wyżalić?
komu zaufać?
miłość podałaś jak na tacy
od zaraz
a teraz co
modlisz się
kłękasz
kołowrót myśli
i znów to samo
ten sam fałszywy refren
co było – czas przeszły
minęło...

weź oddech głęboki
zadbaj o organizm
wyniszczonym przez siebie
rzadko świat pomaga

początek w witalności radości
pokorze
i spojrzeniu przez siebie na innych
spójrz – ile migoczących diamentów...

Przez szybkę

Poznać siebie w myślach przejrzystych
drogę którą chciałoby się kroczyć
kolory sprzyjające i patrzące oczy
pragnienia nieklamane lecz prawdziwe
dialogi ukrywane i odkrywane.

Śmierć

Cichość i płacz
i smutek...
Ktoś odszedł daleko
...a był blisko
jasne spojrzenie
radość mowy
i twarz w życzliwym uśmiechu
rozpacz jak przepaść się otwiera
nie fruwać! – jeszcze nie pora
przez czarne niebo słońce wyrzy
rozzieleni się brzoza i topola
strumyk ukoi łzy płynące
kwiaty barwami powitają słońce
wśród brzęku pszczół os szumie lasu
nie czujesz?
to powrót minionego czasu
nie smuć go bólem swojej twarzy
wszystko powoli się ułoży
daj męstwu rękę – z tym nie zwlekaj
droga jeszcze daleka...

Koktajl

Życie dopada i szumi las dębowy
mocne korzenie pnie i liście
mała roślinka tam wyrasta
i chociaż nikła też obdarza...
ziemię kolorem kwiatu – swego bytu
kształtem łodyżki i korzeni
tak różne kwiaty i owoce
pachnące ciepłe ostre cierpkie
koktajl co życie pije do dna
i nawet się nie zakrztusi.

Ciepłe obrazy

Chciałabym powitać i żegnać dzień
w ciepłych barwach wirującego świata
gdzie przyjemnie posłuchać i popatrzeć
gdzie ręce zonglują pomarańczami
gdzie nie ma sztywnych kołnierzyków
nikt nikogo nie goni i nie gani
gdzie oczy kradną głębię uśmiechu
muzyka bez krzyku i twardych akordów
nikt nikomu nic nie udowadnia
gdzie poezja skrzy się w trudzie.

Kapelusz

Nie wkładaj dziecku kapelusza
bo będzie za duży lub za mały
pstrokaty – nie w kwiaty nie taki w sam raz
ono samo w słońca promieniach
w migoczących marzeniach wybierze
dla siebie w sam raz i kolory i kształt
czasem nieproszona pogoda skwar i ulewa wiatr
śmiać się będą z wyboru z nieodpowiedniego kroju
promieniowi podaj ręce prosząc by cię trzymał jeszcze
czekaj... i tak ucichnie świat.

Szczury

Szczury też mają serce
myśli śmieszne mściwe
marzenia co lecą w kosmos
i radości i smutki
też chcą być szczęśliwe
więc czemu...?

Odpocznij

A teraz usiądź po turecku
palcami ręki poczuj bicie tętna i spójrz do góry

poszukaj Siebie

może gdzieś dostrzeżesz

bez reklamówek jak zdjęcie z dzieciństwa

ufność w spojrzeniu do Siebie i świata

drogę piaszczystą i bez podstępu

zachwył dla lasu pola i jeziora

gry i zabawy uprawianie sportu

języki ptaków wróżby ciekawość

śnieg zimny deszcz mokry gorące słońce

rześki lub silny wiatr

bez zapytania

czy tak być musi?

Piękno

Dbaj o siebie

ciało umysł ducha

piękno wizualne przemijające

dbaj o nie i ciesz swe myśli

nawet fotografie filmy nagrane rozmowy

rzeczy codziennego użytku biżuteria

nie oddadzą całego piękna

czasem jednak zatrzymaj się

spójrz dookoła

może zmęczona szara twarz wyda ci się piękna

powiedz to słowem

uśmiechem czy gestem

poświęcenie zmęczenie – to piękno jest wyżej.

Telefon

Temperatura ciała głowy myśli
ciekawość i nasłuchiwanie
wszystko to chyba śni mi się
tak nagle niespodziewanie
rozmowa przez telefon – odległych wspomnień czar
uśmiechy i dowiadywanie
jak było kiedyś
dziś
przyszłości plan
podziękowanie i tęsknota za tym co dobre i minione
dawno poznani i lubiani
ożyją tylko we wspomnieniach
dzieciństwo to jak pierwsze życie
choć wiele trudu miłości więcej
oczy uczące i zabawne
uszy na piękno nastawione
łubin żółcił się tak mocno
zapach najśłodszy jaki znam
zboże tańczące lekko z wiatrem
i dzika grusza – czarownica
dzieciństwo – to najtkliwsza struna
a na jej dźwięku nasze życie.

Diamenty

Diamentem jestem
w diamentowej poświacie
skrzęca się barwami i melodią tęczy
diamenty w moich oczach ustach i na szyi
diamentowa na mnie szata diamentowe buty diamentowe
ruchy
a najgorsze że serce we mnie diamentowe
niezależne i twarde
skrzęca się zmrożone.

Chcę zasnąć

Chcę zasnąć i nie mogę...
w poduszkę tulę głowę
myśli jak z procy wyrzucam
niczym się nie zasmucam

chcę zasnąć i nie mogę
wiem że to wszystko nie w porę
przeczytam jeszcze stronę

chcę zasnąć i nie mogę
do jakiejś pracy się zabiorę
myśli zabijają mowy głuchotę
rozważą wszelką tęsknotę
powiedzą co będzie potem
nie skryją się przed lotem

aż wreszcie tak słodko ciąży głowa
ręka noga już gotowa
oddech dłuższy i miarowy
przychodzi wolno sen zdrowy
chcę za...

Niepotrzebny stres

Jeszcze ciężki oddech
jeszcze szum słyszanych słów
jeszcze złudzenie nawet dla oczu
i powrót
łagodniejsze lżejsze powietrze
rozmowa obłana sokiem pomarańczy
pomysły na tęczowe jutro
dobrze gdy pycha niby ryba
zabawne miny i zero kpiny.

Wspomnień czar

Połącz korale jasną wstążką
barwy nieziemskie
i ty inna
łagodniejsza weselsza
ozdoba lśni jak księżyc nocą
i wypuklejsze twoje słowa
stoisz w purpurze w płatkach róży
piwonia grzeje stopy
motyl zatrzymał trzepot skrzydeł
zdziwiony pięknem i zapachem
światliki – gwiazdki kołyszące
marzenia inne – tak dziecinne

proszę zatrzymaj wspomnień czar
dobro – szerokie i świetliste
zło – migające czarne błyskawice
moc i siła – mimo trudu złorzeczeń
dźwignie się sama promyk poda rękę
to ważne umieć czas dostrzegać
pamięć – otwarta księga
ciesz się że mogłaś pić z nektaru
przyptyw powróci chociaż każe czekać.

Fale życia

Czym jest pewność jeśli niepewnością
jutra nie da się odgadnąć
horyzontu nie da się spakować
słowa i z głuszy powrócą
jednakowo szerokie ramiona
dla pędzących walczących z żywiołem
mądrość myśli postawy utwierdzą
kwietny wianek włożą na głowę
słowa będą jak fale powracać
chyląc czoła przed Niezmiennością...

Analiza

Rozmowa w myślach analizowana
co za a co przeciw
słowa kwiaty w dolinie bezwietrznej
nie kołyszą się nie oplatają winorośli
otwierają się na ciepłe promienie dźwięku
pogoda też sprzyja
aż nagle bezdrożny włóczący wiatr
zmienia pogodę
chwila zapomnienia
satysfakcja
złe wspomnienia
kwiaty choć zniszczone odbiją – choćby nawet w szklarni
a ty wietrze hulaj – miej szczęście
i prośba
zmień drogę.

Brama

Jest dobrze a jednak nie jest dobrze
każde miejsce nie to
każda czynność nie ta
zmagania godzin i myśli
niemoc ciała i głowy
bezbarwne patrzenie na świat
zimne niebieskie postacie muszą przejść przez bramę
to boli
w niepamięci trzepot ciemnych skrzydeł
refleksja
ostrożność
najważniejsze – spontaniczny uśmiech
a jeśli nie
nowe książki też są ciekawe...

Kariera

Λ czas robi nam pretensje
już dawno w garniturze
cygaro się dopala
a my pędzimy jak strzały choć nie zawsze naciągamy cięciwę
świadomi i nieświadomi
z plecakiem odpowiedzialności
najwyższe szczyty
w dole przepaść
tyle trudu wyrzeczeń
waga
opłacało się i nie opłacało
tajemnica każdego z nas.

Zaczyn

Zaczyn który nada wielkości i smaku
tak potrzebny bo prosty – natura wydźwieku
sam też rośnie i innym dla chwały w wieczności
często niemy a mocny
stabilny w uśmiechu.

Przejrzystość

Mówimy o jasności przejrzystości
patrzeniu prosto na siebie i przed siebie
wyobraźni – jaźni odbiciu
myśleniu na głos i w ukryciu
cichym i głośnym serca biciu
ważnym i zapomnianym odkryciu
trwożnym i wesołym życiu
o prawdzie w poplątanym życiu.

Poranek

Dotknę liści
wczesnym rankiem gdy je słońce wita
powiem im
– dzień dobry
tu was motyl wita
który chciałby frunąć i lecieć wysoko
w konarach witać słońce zapach pni i rosy
zielenią się nasycić aż po same uszy
i z głową pełną marzeń na ziemię powrócić.

Zmęczenie

Przychodzi zmęczenie
nie wiem po co
niepotrzebne ni oczom ni myślom ni rąkom
najlepiej żeby sobie poszło
zostawiło pragnienia i siły
w tejże chwili uśpione i nieme
ale ono nieubłagane lubi stać i patrzeć na nas
aż nas w błogi sen uniesie ku marzeniom i przeżyciom.

Dzisiaj i jutro

Musisz być silna jak skała
gdzie wiatry mocy nie skruszą
choć wieją i kłują od stóp aż po oczy
to musisz być skałą wspaniałą
pędzące myśli w przestrzeni
i słowa drapieżne bolesne
obłudne słodkie i mściwe
zaczynem są czynów człowieka
a Ty jak skała stabilna
jak ruch jednostajny w ciężeniu wszechświata
bogactwo uczuć gromadzisz
i nie wstydzisz się być Człowiekiem.

Smutek

Nie widzę nic prócz mroku
zmierzchu
co zasmuca sosny
kwiaty też stulone przywiędłe i nieme
dobrze że choć zapach otula powietrze
niebo szarobłękitne splakane od deszczu
myśli podobne jak pejzaż wieczoru
stłamszone ludźmi o głupim uśmiechu.

Daleko i blisko

Daleko patrzymy i blisko
to co najdalsze aż zimne
a ciepło się w smutku ukryło
i samo nie wie dlaczego uśmiech zamknęło w nostalgii
za tym co zawsze inaczej patrzy z podziwem na życie na
dziury w moście i burze
potęgę harmonii i siły na bliskie ciepłe podmuchy co mówią że nie
mają siły.

***

Czy nadrobie radość pracowitość pożądanym smutkiem
czy słowo dziękuję dla świata wypowiem a może usłyszę
znużenie bytu... tak trzeba... tak trzeba...
a gdybym tak ja kolory życia oznaczała sama
czy zawsze prawda kiedyś tam... by wygrywała?

***

Ołówek w słoneczka najpiękniejszy w świecie
a tym bardziej droższy że dało je dziecie
ze szczerym uśmiechem i wzrokiem jak słońce
co nad strumykiem rozprasza promieni tysiące.

***

Codziennosc zmusza nas do dzialan
to pedzimy by sprawe zalatwic
uciekamy by nas nie dogonic
mijamy ludzi o przeroznych twarzach
wczytujemy sie czesto w pogode ich czola oczu co mowa sa duszy
ust niemych a czesciej otwartych tak pogubionych ze nie wiedza
klaniac sie czy nie klaniac mowic prawde czy klamac wychwalac czy
ganic
a to wszystko po co?

Kamien

Och kamieniu twardy
kamieniu niezmienny i częski
masz tyle kropek na sobie a w nich radości i smutki
nie cieszą mnie twoje smutki
radości to twoja sprawa
a ja choć jestem malutki za tobą nie przepadam
lubię sobie poleżeć kropkami nie zawadzać
patrzeć w przejrzystą wodę i z obłokami gadać.

***

Może nauczę się kiedyś popatrzeć inaczej
i głębie serca i rozum otworzę
nad tym co wczoraj i dzisiaj i jutro
co łatwe trudne i nie do uwierzenia
może dotknę gałązki kwitnącej
na której paki szepczą przebaczenie
i wtedy prosto bez cienia wzajemnej obłudy
radość jak chodnik przed nami rozłoże.

Co masz to daj...

Co masz to daj...
a ja daję Ci...
dźwięk kropli deszczu w gorące lato
poranny promień ogrzewającego słońca
drogę bez przeszkód i kamieni
soczystą zielenią traw
polanę leśną kwitnącą wiosną
śpiew ptaków przed świtaniem
umajoną łąkę
dni do zniesienia
słowa które otwierają to co niemożliwe
i zamykają zło nieszczęśliwe
radość bijącą prosto z serca
myśli dalekie od zniechęcenia
szczerze życzliwe spojrzenia.

Pomiędzy

Pomiędzy marchewką a burakiem
kalarepką i rzodkiewką słonecznikiem i maciejką
jest wiersz pisany i proza bosa
ich istnienie wzajemnie się przenika
czy chcą tego czy nie
razem słońcu mówią dzień dobry i dobranoc
razem przyjmują orzeźwiającą poranną rosę
upalne lato chłostę ulewy
trzymają się razem... chociaż każde z osobna
nie lubią naruszania i przetwarzania
chcą zawsze być sobą
w takiej barwie i kształcie jak postanowiono
posłuszne są i dziękują.

***

Podążajmy razem gdzie nie ma wichrów łamanych gałęzi
marzenia jak trzepot motyli barwią rzeczywistość w wybrane kolory
bez westchnień i smutków w jasną prostą drogę co da ukojenie
wyzwala od trudów i napięć dnia codziennego
rozwińmy się w locie nie myśląc o kraksie
a strażnikom rozumności damy odprężenie.

Droga

...droga przez
las
łąkę
pustynię
morze
wieś
miasto
rozmowy
radości
i smutki
droga przez życie
droga to ty
droga to ja
droga to my
... i...wszystko wokół nas...
kiedyś skończy się... a potem...?

***

Nie jestem zamknięta w hermetycznym słoiku
nie stoisz na półce obok
bo prawda rozkrusza szkło i wlewa w nas swe życie co przeminęło
i trwa
wiatr tak samo owieje deszcz zmoczy słońce osuszy
tylko każde z nas inaczej myśli raduje się i smuci.

Torebka

Oj torebko w bławatki
zalotne twych kwiatków płatki
błyszczące rosnące beztrosko
pogodnie patrzące wokoło

lubisz gdy słońce z góry patrzy na ciebie i woła
– dzień dobry pani torebko!
pozdrów motyle ode mnie gdy przyjdą zapylać kwiaty!
– motyle – przecież jesień dawno schowała liście
wszystkie odcienie barwne czerwone i te złociste
a ileż podziękowań i pochwał od nich słyszałam
śmiałam się do nich codziennie i często pozdrawiałam
teraz wiatr ze mną tańczy chłodem otuchę mi daje
chwali się że ze śniegiem otoczy mnie białym szalem

i taka jesteś troskliwa
i nosisz to co się wrzuci
a na różności świata
stawiasz zdziwione uszy.

*słodyczą
gości czaruje*

Kubek „Nocna kawiarnia”

Piękny kubek z porcelany taki jakich wiele
na nim obraz malowany „Nocna kawiarnia” w mieście
cóż pan myślał panie van Gogh malując ten obraz?
granat nieba plamy gwiazdy czarne domy z światłem
a na dole w pomarańczu żółć się zlała w czerwieniu i granat
tu się życie toczy...
jakie ono?
nic nie widać twarze tajemnicze
tylko gesty można poznać u kobiet i mężczyzn
jakie wewnątrz jest tych ludzi?
podobne do nocy?
smutkiem często otulane myślami rozpaczy?
może jednak jest nadzieja w czerwieni – miłości
czemu Panu sen skradziono o pięknie twórczości?

***

Chcę lody śmietankowe
chcę lody waniliowe
chcę lody czekoladowe i truskawkowe
a potem miłe słowa które otworzą wrota
na wypowiedzi jasne
określenia niedwuznaczne
tak się nawiąże rozmowa
która roztopi wczorajsze słowa.

***

Kiedy pijesz herbatę lub kawę i patrzysz przed siebie
a w oknie dżdżyste niebo deszcz co już o poranku
rozbudził parasole tak jak kwiatki maku
choć sennie leniwie stawiasz krok po kroku
to jednak w tej szarości wypatrujesz znaku
co daje witalności radości i smaku.

Krzeseł

Stoi stabilne i w tym samym miejscu
na czterech łapach
zawsze wierne jak pies
milcząc dźwiga ciężar – po to jest zrobione
jest z niego pożytek
a z nas?

Gość

Solą opieprzony
pieprzem posolony
cukrem posłodzony
gościu zaproszony.

Kawa

Czarnooka
ponętna
o cudnym zapachu i smaku
stawia na nogi
przyspiesza bieg myśli i tętno
w duecie czy tercecie
według upodobania
gościnna do dna
niepretensjonalna.

Mozaik

Życie złap za bary
jak ekspresówkę w palce
dość moczenia w pokręconej mozaice życia
wyciśnij dobrą esencję
resztę możesz wyrzucić.

Serwetki

Serwetki jak żaglowiec
z żaglem śnieżnobiałym
pysnie rozpostarte smukleją ku górze
piękne i kruche
życie ich jest marne
zginą zatorturowane
niekoniecznie czyste.

Kubek

Smukły gruby
o różnych kształtach
do wzięcia
z uchem lub bez
z pięknymi kolorami tęczy
lub Picasso

czasem nudzi monotonią

daje się zalać
przyjmuje milcząco wszystko
czy go to ziębi czy grzeje

on zawsze ten sam

otwarty na nasze upodobania.

Cukierniczka

Stoi na stole w pięknej oprawie
biały uśmiech na świat patrzy ciekawie
łyżeczka – tancerka gibka
uśmiechami obsypuje
słodyczą gości czaruje.

„?”

Rozwinę
srebrzysty kolorowy papierek
otulający
cukierek
ugryzę zasmakuję...
co poczuje?
bezzmakową lukrowatość
cytrynę
kolory tęczy?
zagadka do czasu.

Czajnik

Usłużny czajnik z gorącym brzuchem
i sercem bulgoczącym tak aż para leci
bardzo wylewny w swych uczuciach
i niewstydlivy
wadę ma taką że zbyt kochliwy.

Ciasteczko

Och ciasteczko
ciasteczko do kawusi herbatki
tyle o ile jedno a potem dziesięć...
trochę za dużo...

Nastrój

Nastrój to wyśpiewujące zapach fiołki jak słowiki
w barwnym rubinie wznoszące płatki jak motyle
to biały obrus strzeliste serwetki
radosne słoneczniki w porcelanowym flakonie
gość niedzielny i codzienny
rozmowy nieprzygaszone
łyk herbaty placek z jabłkami z posmakiem cynamonu
gościnne słońce i mroki wyciszającego wieczoru.

Zasmakany świat

- Napijesz się soku?
- nie!
- pójdziesz na spacer lody do kina?
- nie nie nie!!!
- lubisz oglądać kwiaty motyle... gwiazdy?
- nie!
- mam ciekawą książkę może spojrzysz?
- nie!

powąchaj zatem jak pachnie napar herbaty!

na ucho

Na ucho

Powiem ci na ucho
lubię kiedy jesteś sobą
śmiejesz się aż uszy bołą.

***

Daj mi jeszcze chwilę
a wszystko wokół ożyje
zabawy śmiechy i słowa
a cisza pod dywan się schowa.

***

Lato mija zima wiosna
a ty jesteś wciąż radosna
i piękniejsza już od wczoraj
choć też byłaś ładna z wieczora.

***

Jeżeli smutków posłuchasz
szarości nabierze dzisiaj
a tyle rzeczy bawi
i nastrój ci poprawi
popatrz bliżej lub dalej
posłuchaj wyciągnij wnioski
to straszne że sam wkładasz na głowę wór lubiący troski.

***

Wszyscy czegoś chcą
i w tych wszystkich też ja
jeżeli wypadasz z gry nie bądź na siebie zły
kultura przez duże K nie zawsze się dobrze ma
ale choć zawierucha nikt nie urwie od dzbana ucha.

***

Opieprzę ocukrzę posolę rozkruszę
i rzucę i wrócę otworzę i zamknę
przemyszę lub kichnę
i słowa ukwiecę lub kwiatki wyrzucę
spojrzę pomyślę i jedno wybiorę
to co tak lubię co ozdabia czoło.

***

Wszystko się w głowie mieści
i śmiech i złości i psa szczekanie
często porusza myśli nawet pobrzękiwanie
i po co? i dokąd? jak długo?
a może ? a jednak? na pewno!
tańczą grymasy na twarzy a serce chce tylko jedno
bez ryzykownych obrotów by dusza nie wyleciała
wybielić siebie i tego którego pokochała.

***

Jeszcze wytrzymam troszeczkę
jeszcze nie będę się złościć
jeszcze się oko rozbłyśnie pogodnym jasnym wejrzeniem
i jeszcze spojrzę na siebie
i jeszcze winy pozbieram by wreszcie stanąć na nogi
i powiem że jestem szczerą
za klamki uszu pociągnę i będę mówić tak długo
aż radość wiosnę rozbudzi w każdym naszym spotkaniu.

***

Sznur pereł lśni na szyi
kolczyki dzwonią do ucha
usta w błyszczyku figlarne
mówią lecz – nikt nie słucha.

***

Chcesz mówić lecz nie wiesz o czym
zamachać ręką – za ciężko
uśmiech na niby może podobny być do kpiny
powiedz na przekór modzie
że wcale nie jest tak miło
być w oddali od tego za czym się tak tęskniło.

Blisko

Blisko siebie
blisko nas
wokół nas
w nas
wiruje miłość i czas.

Dialog

Codziennie rozmawiamy
codziennie się żalę
codziennie proszę
codziennie powtarzam się
codziennie nowe pomysły w usta wkładam
codziennie dziękuję za wczoraj dzisiaj jutro...
i ku zdziwieniu... ciągle skacze
i drogowskazów nie omijam
a Ty z mojej drogi wyrzucasz kłody
ta energia rozwiązania jest skutkiem rozmawiania.

Nadzieja

Lampko świecąca w ciemności
nadziejo tłać się w trudzie
wśród westchnień żalów nostalgii
powiedz że za bardzo marudzę.

Cieszy mnie lato lekki podmuch wiatru
zwyczajna mowa bez cienia obłudy
choć się dąsam i wyteżam umysł
często się w myślach mogę pogubić
chciałam tak dobrze by świeciło słońce
a deszcz ściągnęłam i kałuże błota
ile to czasu upłynąć musi bym mogła znowu być
lekka jak obłok?

***

Jest to dzień co za tydzień
miesiąc może rok...
wyda mi się piękny
teraz nieważny bez jutra nadziei
szarawy pejzaż jak szarawe myśli
kolory nieme jak cisza po burzy.

***

Gady płazy robaczki zwierzątka
o ludzkiej twarzy
wiecie jak ukryć prawdę i zabrać nadzieję
ujmując sobie i innym godności
i chociaż życie niestrudzenie płynie
gra w kości ma różne koleje.

***

Nie chcę nie lubię nie umiem
chcę lubię rozumiem
stanąć na polu jak kamień
oparcie mieć w wietrze spojrzenie w błękicie
język tak niemy że pełen zachwytu
myśli podobne do myśli owadów nierozproszone
i nieskoncentrowane
zawsze właściwie dążące do celu.

***

Myślimy za długo
myślimy za krótko
a tu życie pcha naszą łódkę
do wybrzeży obłudy
do wybrzeży ciszy
tam gdzie nic nie jest pewne
dla romantycznej i zapobiegliwej duszy.

Budzik

Jesteś jak refren piosenki życia
cykasz i dzwonisz
wskazówki jak ramiona
czują swą odpowiedzialność
obecny w każdym domu i dlatego ważny
taki mały a kradnie tajemnicę czasu...

Koteczek

Ten koteczek... to ja
z maleńkimi pazurkami
z przymilną główką
okiem wesołym
pieszczoszek
bardzo zabawny
z zadartym noskiem
i ustami w serca.

***

Nie chcę byś myślał o mnie
nie chcę spotkać się z tobą
nie chcę wspomnień ni rozmów
chcę byś pozostał sobą.

Złotości

Ozłocę swoje myśli
ozłocę swoje słowa
serce w złoto zamienię
wrażliwe na złote słowa
i na uczynki złote
co mnie uchwycą w sidła
i choć się może zapłaczę
uczynię z nich złote skrzydła.

Zapomnienie

Zapomnieć przez zapomnienie
zapomnieć przez roztargnienie
zapomnieć przez milczenie

zapomnieć przez uświadomienie

przypomnieć przez tęsknienie
przypomnieć przez zapomnienie

suma – ukojenie.

***

Twoje wysiłki jak bukiet kwiatów
im większe tym bardziej kolorowe i pachnące
...takie w sam raz
potrzebne jak promienie słońca w zimie
potrzebne jak krople deszczu na pustyni
czy nieme czy głośne krzykliwe
są kolejną deską mostu
dziękuję.

Normalność

Stanąć normalnie
spojrzeć normalnie
dostrzec normalnie
mówić normalnie
śmiać się normalnie
wyglupiać się normalnie
przewidywać normalnie
dowiadywać się normalnie
ideał który nas omija.

***

Słoniku z porcelany
myślisz żeś taki udany
biało-niebieski i złoty
w oczach masz same zaloty
ogon wesoło merda
trąba do góry wzniesiona
i ciągle trąbisz i wołasz
że ci połówki potrzeba.

Westchnienie

Westchnienie bo nuda
westchnienie bo maruda
westchnienie bo zapomnienie
westchnienie bo zaprzeczenie
a wszystko to złudzenie.

***

Wiem że świeci słońce
wiem że wieje wiatr
wiem że zmoknę w deszczu
lecz nie wiem skąd ten twój żal?

***

Kolczasty świat
a w nim
kolczaste słowa
kolczaste wczoraj i dziś
czy jutro będzie inaczej?

***

Chciałam naprawdę dobrze
różowo i malinowo
skrzydła oprawić w złoto
radości dać z ochotą
lecz nie wiem czemu...
nietoperz w dzień i w nocy zasłonił moje oczy.

***

To tylko moja wina...
bo pamięć sygnał dała
bym choć na chwilę
pokłon Miłości oddała.

***

Jak kochać każdego człowieka?
kiedy serce mówi że nie chce
odważyć się do uśmiechu i wad nie zauważać
...i tyle razy przebaczać
nietakty rzucać w niepamięć
przecież trzeba od nowa alfabet normalności powtarzać
...jesteś człowiekiem z zasobem umiejętności Tobie właśnie
danym...
czemu chcesz zepsuć to wszystko przez rozum zatwardziały?

***

Miłość
a w niej my
tacy jak oślepieni
niechętni rozdrażnieni
niech nas nie boli głowa
bo zdrowia życia szkoda.

*dziękuję
za spotkanie*

Potrzebnym

Dziękuję za radość i witalność
za to że byli i są dźwignią
niezmienni
absorbują każdy odcień tęczy
czujni i wymagający
ślady trudu zawsze świecą.

Baśka

Baśka tym się chlubi
że kocury bardzo lubi
i dogadza im jak może
każdemu w innym kolorze
jest kobietą energiczną
nie o kłamanym zapale
jak się uprze to dokaże
gościom lubi dogadzać
i serce często okazać
w swoim domu szybko biega
o zadowolenie przybyszów zabiega
męża Olę napędza
z pracy ich nie wyręcza.

Mama

Żywo
na pięcie
z mocnym skowronkiem w głosie
zauważalna
niedostępna w królestwie kuchni
a potem szczodra dogadzająca
i wypyująca.

Smacznego!

Człowiek

Nie ma nienawiści
urojenia małego człowieka
lecz potęga jego
myśli
słów
uczynków
może uczynić go CZŁOWIEKIEM
który patrzy inaczej
który słucha inaczej
który myśli inaczej i mówi
przebacza
przyznaje się do winy
jest dobry dla siebie
stokrotek
ciebie
mnie
nas.

Asia

Wzrok jak sokół
myśli szybkie wirujące za horyzont
upór woli uśmiech w sercu
radość kiedy blisko mamy
to co było i co będzie umie dobrze poukładać
tylko rano deszcz zaczyna czasem padać
weź parasol no i kwiatka z którym bardzo ci do twarzy
on pomoże on podpowie jaki dzień jest w kalendarzu
a dla niego na różowo kolorowo wokół ciebie
przywiąż go do serca mocno i ucałuj w samo czoło.

Agnieszka

Agnieszka spadła z nieba
trochę skubnęła obłoczka
i teraz fruwa fruwa i śpiewa
i cała jest w skowronkach.

Zmarłym

Każdy dzień ziemię żegna by ją potem witać
drogi którymi idziemy zadziwić mogą nas samych...

patrzemy w świec płomienie co grzeją serca – nie ręce
myślami wracamy w przeszłość co kwitnie jak chryzantema
to Bliscy i Ci Dalecy z radością w samozachwycie
sami chociaż odeszli z uśmiechem patrzą na życie
i na nas których zbliżyli w modlitwie zadumaniu...
i obudzili świadomość ścieżki o przemijaniu.

Magda

Magda postać osobliwa
bardzo skromna i wstydliwa
choć zalet ma bez liku
nie lubi na swój temat krzyku
lubi śmiać się bez ukrycia i odkrywać jasne lica
myśli szybko układane nawet często uczesane
zasnąć w nocy zabraniają gdyż się o realizację upominają
nawet jeśli głowa cięży to oko za pędzlem i tak nadaży
śpiewa pięknie w duecie tercecie lecz zapomina o całym świecie.

Portret

Tak jak pączek w maśle
czasem i Ty właśnie
ocukrzony rumiany płatkami róży nadziany
czasem dąszasz się i nie wiem po co?
myśli same polecą czarną nocą
a smutek niepotrzebnie smutku wypatruje
do bólu aż serce poczuje
to co siedzi w Tobie – to jest samo zdrowie
i własne myśli i przekonania nabiorą z czasem działania
widnokrąg niebieski z zielonymi plamami da Ci siłę
i fruniesz razem z ptakami.

Pani Kazia

Czeka we drzwiach
jak drzewo lipowe
chcące ugościć przylatujące pszczoły
ręce niby gałęzie obsypane liśćmi
chcą zapewnić przybyszom harmonijny spokój
oczy czujne
wyglądają uśmiechów na twarzach – to znak zadowolenia
i wtedy jest trochę więcej czasu
by usiąść słuchać i mówić...
rozważania i dowcipy o modzie kwiatkach przepisach
dolegliwościach ducha i ciała
wirująca na szyi apaszka zdradza
sekret
na dobrą zabawę...

Krzysztof

Oczy lekko przymrużone
niby mgła nad wodą
zasłania je dym z papierosa
wnikliwy wzrok penetruje rozmówcę
...i wszystko wokół
uśmiech akceptuje świat
rzadko głęboki
sfera myśli powoduje niepotrzebne napięcie
czasem twarz promienieje radością i ciepłem
...tyle za każdym z nas i tyle przed każdym...
stań w słońcu i stań się słońcem
z góry spójrz na cienie postaci
czy mają one idealne kształty?
zgarnij mocną ręką to co otrzymałeś
nostalgia złość rozpacz ... to przecież – rodzaj żeński
życzliwy silny zaradny uśmiechnięty – rodzaj męski
ogólnie lubiany akceptowany...
bądź zawsze wyprostowany.

Portret rodzinny

Świat z puzzli kolorowych
co kolor to rzadszy
i wszystko nie tak sobie
coś innego znaczy

wszystko po zamyśle trochę z rozpędzenia
nadziwić się nie może – tyle cudów mieści

te dary jesieni co wiszą na ścianie
otwierają ogród a w nim marzeń twarze

rozmowy nie jak potok który szybko bieży
i zalewa zatapia i lasy i krzewy
lecz płyną tam gdzie horyzont gdzie się człowiek mieści

wszystko takie proste i jasne jak słońce
co z uśmiechem na twarzy ułożyło puzzle.

Ciopia Andzia

Życie odbite w lustrze
wciąż patrzę na ciebie z podziwem
tyle było radości smutku i łez na przemian...
ale ja miałam w sobie prawdę biegnącą naprzeciw
rozmowy z każdym o wszystkim
...nie unikałam kłopotów
pracy może za dwoje a chęci jeszcze więcej
wiedziałam że żyję dla ludzi tych dobrych i trochę skrzywionych
umiałam dawać im rady chociaż nie zawsze słuchali
sama uczyłam się dużo przyjmując każdy dzień w darze
do dzisiaj pamiętam rozmowy twarze i serca gorące
które pełne miłości znosić musiały cierpienie
i zawsze z nimi byłam i będę o nich pamiętać
i mówić ku przestrodze o tragicznych wydarzeniach
ale ja przecież z jutrzeńki uśmiechu utkana
wiem że przez wielu jestem za to kochana.

Spójrz na Siebie

Spójrz na Siebie i uśmiechnij się
przez moment
zachwyć się sama Sobą
masz przecież za co dziękować
oprócz sprawnego ciała i dostrzeganego piękna
tu i ówdzie
masz duszę
i radość życia
pamiętaj
nie daj się zagłuszyć
pomimo wszystko wspinaj się na palce
daj innym ręce łagodność spojrzenia
uśmiech i wstrzeźliwość w słowach
unieś się lekko jak nasiona dmuchawca
wyżej niż osty pokrzywy i dynie
niech umilkną źli prorocy
a Ty nad nimi zatańcz walca
pomimo wszystko
nie bój się upadku
jest Ktoś kto trzyma Cię za rękę
asekuruje i dźwiga
później to dostrzeżesz
proszę więc wznieś się wyżej niż
osty pokrzywy i dynie
spójrz na Siebie i uśmiechnij się.

Przerwa u Ani

Wbiegam do sali gdzie pracuje Ania
– jeśli nie wiecie mama Pawła i Michała
i żona Mirka – dlatego wesoło ćwierka
z rozrzutem rzucam nowe wiersze
mówiąc że chcę pisać jeszcze
biorę krzeselko do ręki wygodnie siadam
i znowu o wierszach gadam
ona filuternie okiem kasztanowym patrzy
myśląc – co ten hałas z wierszami znaczy?
dookoła dzieci rozbawione śmiejąc się bawią
mylą często Anię z mamą
mówię tłumaczę w tym zgiełku i krzyku
– „Nie śmieć się ze mnie”
a w myślach „Ty Rozbójniku”
Ona na to trwożną minę stroi
– „Gdzież bym śmiała wiem że ciebie to boli”
a ja w śmiech głośno uderzając szczerze
tłumaczę że czytam tytuł wiersza spisany na tym papierze
śmiejemy się razem choć czas szybko goni
– widzę że od mych wierszy stroni!!!
wypowiada słowa pełne pochwał
zgarnia włosy czarne z czoła... myśli...
a najważniejsze że na moje słowa
myśli ma zawsze w różowych kolorach.

Sylwia

Wstałam dzisiaj lewą nogą
na świat patrzę jak królowa
to jest dobrze a to nie tak
popatrz na mnie jak to zrobić
ucz się szybko i nie marudź
załóż szybko kamizelkę kłamkę wyczyść wynieś śmieci
a gdy wrócisz rozłóż obrus także sztucce powykładaj
powycieraj też talerze także szklanki... te niebieskie...
zaraz podam pyszny obiad który będzie niespodzianką
a na deser moje ciasto z bezą agrestem marmoladką.

Tylko Ty

Kto doradzi najlepiej?
tylko Ty
kto uśmiech ma w oczach?
tylko Ty
kto pamięta co było?
tylko Ty
kto stronnictwo odrzuca?
tylko Ty
kto zachwala bez kłamstwa?
tylko Ty
kto w rezerwie ma serce?
tylko Ty
kto dziękuje i prosi?
tylko Ty
i tak właśnie przez życie można już iść do końca...

R. Kapuścińskiemu

Za Kapuścińskiego
dziękuję
za prawdę w obrazach
przeżyciach sugestiach dialogach
za drogę bez dróg lecz zawsze do drogi
otwartość i jawność
kolory tęczy świata biel wolności i czerń hańby
za słowo pisane i mówione
cierpienia nie do zniesienia
i radości do rozdania
oddanie sprawie aż do końca
powołanie rzadkie i prawdziwe
Twe słowa to Twój pomnik
dla nas wzór wzruszenie i pamięć
dziękuję.

Reporter

W cegiełkach świata układanych codziennie
w miesiącach latach
upale i deszczu
w czystej toni piaskach pustynnych
w robactwie gadach fatamorganie
spotkaniach z ludźmi w zaufaniu
dobroci bez podstępów
samolot samochód – droga kalejdoskopu
życie – różne dźwięki tony i pauzy
złudzenia doznania sympatie i antypatie
rzetelność oczu słuchu ręki
serce dążenia i gorycz
słowa jak deska ratunku w rozpacz
podnoszą głowę wzrok dają uśmiech
trwają.

Pani G.

Dziękuję za spotkanie
poranną rozmowę
czarną kawę i placek drożdżowy
i choć zimny deszcz rozpiął parasolkę
buty namoczył z lekka by nie uciskały
to w pośpiechu przybiegłam sama nie wiem kiedy
...było tak jakby zegar zatrzymał się w czasie
minuty pozytywnie rozciągnął w godziny
nawet deszcz jakoś ucichł lub brzęczał jak pszczoły
które miodek zbierają z barwnego ogrodu
w oknie nawet trochę zrobiło się jaśniej
tęcza wyszła i zakwitły kwiaty słoneczniki cynie róże goździki i maki
tego mi było trzeba
mądrych oczu języka i uważnego słuchania własnego osądzania
i dobrego serca bez rozpamiętywania .

Rozważania Dinki

Boję się by nie być taka
głośna hałaśliwa lub byle jaka
gdzie myśli nie lecą by otwierać usta i krzyczą jak wrony
wolę stabilność radość i rozsądek zdrowy
wolę poleżeć pomarzyć o świecie
i ułożyć jeśli się da życie należycie
nie jestem idealna bo to niemożliwe
nie jestem mądrością świata – choć ona w skroniach żyje
miłość nieogarniona – wielka tajemnica
pulsuje swoim życiem daje radość znużenie lub siłę.

*miłość Twa
ochrania wszystkich*

Urodziny Maryi

W moim oknie
w zieloności palczastych smukłych liści
zakwitła purpurowa lilia
dzisiaj są Twoje urodziny
jaka byłaś?
jakie były twarze oczy Twoich Rodziców?
czy życie w mieście nie zamarło by powitać Ciebie?
czy wszystko było normalnie niezauważalnie
zgodnie z rytmem życia?
czy ptaki nie śpiewały
wesół fruując po niebieskim niebie
przyszła na świat dziewczynka Miriam
mierzyła ważyła tyle a tyle
podobna jak dwie krople...?
ile nocy przepłakałaś utulona śpiewem matki?
co myślała o Tobie?
jaką wróżyła przyszłość?
jaką byłaś dziewczynką
ułożoną grzeczną czy goniącą za kolorowymi motylami
lubiłaś bawić się z dziećmi?
czy szukałaś samotności i skupienia?
co sprawiało Ci największą radość?
jakie kwiatki były ukochane?
może zbyt wiele pytań
choć lubisz odpowiadać
lubisz patrzeć na nas
zwyczajna praca trud troska – są Ci znane
przez ludzi tak kochana
wieloma nazwami utytułowana
Królowo Kochana!
wzbogacaj człowieka Swą prośbą u Boga
by nie zawiodła wybrana przez niego droga.

Maryja

Znałaś nasze szlaki życia
dni radosne i te trudne
wędrowanie i czuwanie
głębie oczu serc i myśli
i czekałaś na Swym tronie
by dać radość i otuchę
łzy osuszyć te ukryte
myślom nadać nową drogę
to przypadek ta tragedia
przeznaczenie błąd człowieka
miłość Twa ochrania wszystkich
tak bardzo kocha człowieka.

Radujmy się

Nowe życie w kołysce
Jezuska na świat przyjdzie
i na zbawienie wyjście
od dwóch tysięcy lat Ojciec Jego śle
a my w ciszy skupieniu
w głębokim rozważnym myśleniu
o swoim i bliskich pragnieniu
marzeń dążeń spełnieniu
dobrych miesięcy dni powieleniu
realizacji planów i zadowoleniu
w trudnych chwilach radzeniu
lojalności w uprzedzeniu
win i krzywd naprawieniu
nietaktów w usprawiedliwieniu
przewinień bliźnich liczeniu
a tu WIELKA RADOSNA NOWINA
Panna Maryja powiła Syna
w żłóbku Go ułożyła
które siankiem wyścieliła.

Różaniec

Świetlisty perlisty migoczący jak rosa na pajęczynie
codziennie wita codziennie żegna nim doba przeminie
różne kolory różne wspomnienia i myśli
to siła ciszy głuszy ciemności – dialogu strachu
to pewność radość czystość i mądrość – ukojenie
to szczyt nadziei upadek mroku – zwycięstwo
to droga którą idziesz znikąd
to ścieżki które depczesz z trudem
to znak nadziei tak jak laska
w hałasie kłamstwie drzeniu kolan

wiara nadzieja miłość

wiara co frunie
nadzieja co utuli
miłość co wybaczy.

Godzina Agonii

Ta magiczna godzina bólu
i konania...
serce przebite włócznią i cierpieniem
samotność co do Nieba o miłość zabiega
i głosem rozpączy prosi o ratunek
a to wszystko tak być musiało
wiedziałeś lecz jeszcze lęk uprzedzał amen.

Pieta

O Pieta twój urok podcina kolana
twoja kruchość delikatność
potęga niedościgła
wielkość i bezradność
zamarłe ramiona
powracają w nas czas sprzed ponad tysiąca.

***

Twoje promienie
jak złote liście na drzewie
Twa Miłość
w czerwieni purpurze i brązie
Obecność
jak powiew wiatru o świcie i zmroku
czasem w smutku i ciszy
Jesteś wśród nas
przyglądasz się krokom
Czekasz na ostatni bieg...
by po śmierci
dźwignąć ku Nowemu Życiu.

Wiara

Wiara wysoka góra w chmurach
szczyt stromy lecz rozległy widok
zielenią się chlubi
a na niej złote grusze jak serca
nie lubi burzy gradu hulanki...
wszystko przyjmuje
i głową kręci
to okiem mrugnie podeprze czoło – chciałyby mądrze
bardzo uważna.

Patrzysz na nas...

Przez świetliste liście i opary mgły
patrzysz na nas Ojczy Świety
jak na dłoni widzisz migocące
światelka ludzkich istnień – jakże różne
a miłość Twa ogarnia wszystkie – bez wyjątku
tylko Ktoś wielki duchem i sercem
mystyk tak jak Ty
kłęka przed każdym człowiekiem.

Książką diamentowa

Wielość stron wielość treści
które myśli autora ukażą
by dać pokoleniom
zamknięte rozważania ukryte westchnienia
gdzie niepokój nostalgia z radością się splata
a wszystko tak wyrwane jak krzak dzikiej róży
której palec boży dał zapach i siłę
choć piękna na tle lasu skromna i rzuca się w oko
rozkrzewić by się chciała w naszym sercu głęboko.

Do wiersza „Sosna” Jana Pawła II

Sosno opisana w wierszu
sosno ze stron rodzinnych
samotna a westchnień przyczyna
delikatna zielona wesoła radość wywołująca
tańcząca lekko z wiatrem
nostalgię przywołująca za polskim krajobrazem gdzie ptaki śpiewają
po polsku
choć ziemia włoska i rosa przyjazna
daleko ci było do szczęścia
nie dałaś rady choć chciałaś rozrosnąć się i sięgać nieba
zesmutniały i zżółkły gałęzie i dźwignąć się już siły nie miały
życie umknęło z konarów samotnej rodzimej sosny.

Do Ducha Świętego

Gdybym mogła Cię schrupać
wypić do dna schwycić mocno
i już nie wypuścić
prosić o wszelkie dary
nawet zatańczyć i zaklaskać w dłonie
gdybyś tylko zechciał dać Twe natchnienie
moc i siłę wiarę i ufność
gdybym mogła Cię mocno wdzięcznie pocałować
czuć Twą obecność dla oka zagadką
daj się unieść i nas prowadź
Tańczący Językami Nieśmiertelny Wszechobecny.

Wyobraźnia

Mówimy o wierze religiach
może inaczej
nie zadajmy sobie bólu
pomyślmy co lubią nasze oczy uszy żołądki ręce nogi
zasiądźmy przy wspólnym posiłku
podzielmy się uśmiechem
wśród nas nie ma gorszych
nasze ręce splatają się w tańcu
języki unoszą się radośnie
jest nam razem dobrze
uczymy się wzajemnie od siebie mądrości
tyle w przeszłych wiekach było bólu krzywdy i łez
czy wyobraźnia jest już niepotrzebna
kim jesteście że stać was na takie czyny
jaką literą pisać wasze imię
co sądzicie o sobie władczy i mściwi
co sprawia wam radość i spełnienie
gdzie kończy się granica nienawiści
co czuje serce gdy ręce zabijają uciekające dzieci
jakie myśli podszeptuje szatan
czy lęk niewinnych drżenie ciała
łzy
światliste ogromne oczy
nie krzyczą do serca...
kiedyś i wam ktoś powie
do widzenia.

Pożegnanie Starego Roku

Wszyscy ludzie rozluźnieni kiedy rok im złotem ścieli
kwaśną minę jednak mają gdy za mało zarabiają
a tu słońce nie nadaża i promieni śle tysiące
by rozproszyć wszelkie mroki zasłaniające świat szeroki
wiatr też goni od miesięcy czasem kiedy się przemęczy
lubi wspomnieć czas dzieciństwa kiedy z braćmi dla rozrywki
zasypywał śniegiem w oknach szybki

dzieci często listy piszą i rodzice ich nie słyszą
a tam liter jest bez liku pełnych próśb radości żalu krzyku
babcia z dziadkiem to potwierdza i przed św. Mikołajem zatwierdza
że prezenty się spóźniają i ich wnuki rozżalają

mama z tatą uśmiechnięci wcale żalem nieprzejęci
wciąż się stale upierają wyliczankę zaczynają:
w Starym Roku była mowa że poprawić każde z was zdoła:

, , , ...

dziadek na to wąs podkreca i wspomina czas dzieciństwa
gdy pachnącą i zieloną choinkę w jabłka orzechy ciastka strojono
babcia z uśmiechem mruży oczy bo mądrością nas zaskoczy
że pomysłowość i praca – każdego małego i dużego w dobroć
wzbogaca

mówi: „kiedy zima łypnie okiem mróz ochładza śnieg przyprószy
to ja sobie wtedy myślę – chcę mieć prezent taki duży!!!
gdzie się zmieści tona śmiechu i już nigdy beczka soli
– wolę raczej barszcz czerwony w którym pływa tyle uszek
co zbadają każdy brzuszek”

a tu zanim zaświta Nowy Rok nas powita
światłami rozświetli nasze twarze umysły serca
a skoro zwierzęta w Wigilię mówią może i nas namówią
na okrzyki radości wdzięczne Bożej Opatrzności!

Dożynki

Koguty już od rana głośno pieją o tym
że w stodole na klepisku wyrósł olbrzym kogut
jego pióra kolorowe z jęczmienia i żyta
ogon wielki jak pióropusz takie same skrzydła
stoi barwny wystrojony w korale jarzębin
wzrok utkwiony w jedno miejsce bardzo pewna mina
nogi mocne dziób otwarty tylko nic nie słysząc
pora wstawać gra muzyka słysząc bębny skrzypce
a on uparł się i stoi i dobiegnąć nie chce
a tu wolno w barwnych strojach idą gospodarze
podziękować Panu Bogu za zbiory i zdrowie
niosą wianki polne kwiaty owoce warzywa
swoje ręce niosą w darze i pogodne twarze
tyle pracy i wysiłku nie pójdzie na marne
cieszą się że ziemia karmi i sprzyja pogoda
więc w dożynki w dzień dzisiejszy czas już do kościoła
biorą zatem wieniec dziwny pięknie ustrojony
który na tle muzyki jakby ożywiony
idą wszyscy starsi młodzi nawet małe dzieci
by powiedzieć Matce Siewnej kochamy Cię za to
że się ziemią opiekujesz jesienią zimą i wiosną i latem
każda wioska już od rana przywiozła swe dary
są tam serca i stodoły chaty i wiatraki
z ciekawością każdy patrzy na widok wspaniały
chleby złote wypieczone jako znaki wiary.

*pogodzona z naturą
na taki przebieg rzeczy*

Pory roku

Wiosna nas rozbudza zapachem konwalii
barwi klomby bratkami zawsze z bratankami
szałwia szaleje swej purpury myślą
stoi na baczność i bardzo uważna
motyl który wolnością się chlubi
wybiera kwiatki te które lubi

lato nas rozbiera – jednak nie do końca
czasem nie chcemy wyrzucić złych myśli tysiąca
morze grzywami głośno klaszcze w dłonie
piasek gorąco obejmuje ciało
ażeby jeszcze nie było mu mało
skrzy się zabawnie marszcząc czoło
leczy bursztynem i ducha i ciało

jesień złocista aż wiruje w oczach
barwy samodzielne – potrafią zachwycić
owoce smaczne soczyste i zdrowe
niemalowane piękne kolorowe
ziemia co ma oddaje jeszcze ciepłem grzeje
troskliwa mądra nie tylko dla siebie

zima nad odpoczynkiem czuwa
czasem surowa ośnieży domy pola drogi
nie zachęca do tułaczkiej drogi!
zagląda w okna gdzie ogień w kominku
herbata z miodem osładza rozmowy
dom cieszy ciepłem dialogiem i śmiechem.

Tulipany

Tulipany tulące listki ku swemu wnętrzu
tam serca bijące i życia tętniące
uczucia wartości i ciepło

otwarte jedynie słońcu

dojrzałe kolorowe czasem szepną słowo.

Balkony

Dostojne szkarłatnopurpurowe różowe fioletowe
kwiaty o różnych odcieniach
w zachodzącym późnym latem słońcu
wtedy najpiękniejsze
mieniające płatki przyciągają i rozweselają oko
stanowią granice domostwa
za nimi hałasy odległe
gdy słońce blednie kolor matowieje
światło aż tak potrzebne by podziwiać piękno?

Śpiew jesieni

Patrzę przez okno
spadające wirujące liście
kolory śmiejące się do nas

myśli łagodne i pełne podziwu
malowniczy obraz czasu jesieni

nawet parasole wesoło podskakują
świecą liście kasztany chodniki
bukiety liści z dumą pokazują dzieci
gwarno od ludzików zwierzaków piłeczek
jamnik w zabawie towarzyszy malcom

tylko dorośli biegną tak jak wczoraj
i myślą troski ze śpiewem jesieni.

Jabłka

W kuchni na stole
niczym w galerii leżą jabłka
różowo-bordowe z łatkami zieleni
mają ogonki zabawne i pępki śmiejące
smaczne soczyste bezkrwiste
kwaskowe i słodkie czasem waniliowe.

Jesienna piosenka

Zagrabie słowa w wiersze
zaśpiewam je w piosence
kasztań w refren poukładam
niech będzie gładki skoczny
żołędzie w mocne słowa
gdzie się i z kropką schowa
zieleni jeszcze skradną
niech będzie jeszcze ładniej
wśród liści kolorowych pstrokatych
i brązowych miodnych i seledynowych
życzenia poukładam
te od pani od pana
od dzieci i młodzieży
która nikomu nie wierzy
tyle w liściach inności tyle różności
niekończących się barw
porozrzucanych plam
a to słońce i woda zagadkowa pogoda
w wizażystę z wiatrem gra.

Kiszzone ogórki

W słoiku szczelnie zakręconym
pasteryzowane
ciasno poukładane
cicho mruczące dystyngowane
we własnym sosie więc zdrowe
świecą w mgielce a z nimi
koper – kometa świecąca stojąca
czosnek – zdrowy ząb chroniący od zepsucia
pieprz czarny wynurzający swe wnętrze
gorczyca migotka złocista pieprzowi bliska
pomimo towarzystwa melancholia tam się wciska.

Śliwka węgierka

Mięsiste ciało powlekane ciemnoniebieską skórką
prawie jak noc
trochę śmieszna lecz kusząca
kryje w sobie różne aromaty
słodka
wielu przyprawiła o zawrót głowy
i ona kryje tajemnicę
pestkę ma twardą jak skorupę.

Rozważania komara nocą

Nocny komar brzęczy sobie
– to jest świat jaki wolę
sam tu jestem nic nie robię
wszystko widzę gwizdzę sobie
lampa nie jest mi pułapką
ludzie chodzą bardzo rzadko
jestem świetnym lokatorem i niezłym obserwatorem
nocą nastrój raczej nostalgiczny
rankiem często jest komiczny
a w południe groch z kapustą
każdy o czymś innym myśli
zanim wszystko się rozplecie
zapach jajecznicy w domu się rozniesie.

***

Czemu dopuszczasz Boże
by kaktus rósł w mym ogrodzie
taki on ostry kłujący
i wzroku nieprzykuwający
zapachem nawet nie wabi
motyla co barwą się chwali
...a teraz rozumiem dlaczego
roślina wyrosła w ogrodzie
kiedy zbudzona słońcem
przepiękne kwiaty ujrzałam.

Astry

Kwiaty ścięte w wazonie
wciąż przypominają o swym pięknie
astry zwane człowieczkiem
szeroko z pogodnym czołem
lubią porozmawiać
o tym że tak źle stać na baczność
ciasnota woda wysycha i każdy nie może być indywidualnością
no bo jak
przecież wiedzą
stanowią barwną plamę
a osobno w polu mogą oglądać błękit nieba zagadać z motylem czy osą
otrząsnąć się z kropel deszczu
zatańczyć z wiatrem
mieć pretensje do słońca że nie są jabłkiem
i zmiana koloru im niepotrzebna
a w wazonie tak smutno ciasno i niezauważalnie.

Mucha

Ty mucho spokój zakłócająca
drwiąca i ciągle latająca
brzydko brzęcząca-falszująca
bez gracji i elegancji
bez myślenia z pełną głową opustoszenia
nawet słowa nie prowadzą cię do ujarzmienia
latasz niby od niechcienia
wytrącasz z równowagi nawet lenia.

Gruszki

Gruszki gruszkują wśród gruszkowatych liści
wiatr myli je z dzwonekami i urządza koncert
nawet trawa stateczna się kiwa i pochyla głowę
radośnie piszczy pajęczyna i gra z deszczem w tęczę
trochę bluesa jazzu i rock and rolla.

Arbuz

Pokrojony niby piramidy
daje się poznać skosztować
mięśisty i soczysty aż tak
że może nas zalać
orzeźwiający
odlewamy na nim swój uśmiech.

Dary natury

W bezładzie poplątaniu
nadwrażliwość
są gruszki kształtem ciepłe jabłka pogodnie świetliste
i ostro zakończone orzechy o twardej skorupie
przymruż oko – to dary natury
nic nie zmieniaj – świat był kolorowy
altruizm i chciwość otwartość – egoizm
talent i kompleksy
wszystko do czasu...
w zderzeniach i tak dobro zwycięża.

Jarzębina

Tylu przede mną patrzyło z zachwytem
na krzaki róży topoli i brzozy
inaczej wyglądające wiosną jesienią i latem i zimą
a ja w zachwycie dla korony drzewa co śmieje się
do nas buźkami jarzębin
wciąż na nie patrzę
gdy liście małe skulone a pełne nadziei
potem zielone i rozłożyste dają schronienie
tym co czerwienieją
czy to ze złości zazdrości a może z miłości?

Osty

Cóż one winne że kłują ich ręce
a kolców tyle aż nie do zliczenia
wydawać by się mogło że są do zniszczenia
a jednak wielu zachwyca się nimi
do tego stopnia że zwie je ogrodowymi
dla piękna kwiatu fioletu spokoju
osobliwości liści drapieżnych a pięknych
pomimo...
nietykalności oschłości i zapobiegliwości.

Ogródeczek

Taki mały ogródeczek pozostawię w twoim oknie
będzie tam dzwoneczek z sercem dużo mniejszym niż w ogrodzie
ale za to rozśpiewany bardzo piękny i kochany
czerwoniutki różowiutki lekko bielą nakrapiany
dla ozdoby i harmonii wkomponuję inne kwiaty
niebieściutkie tak jak chabry i bordowe tak jak malwy
one będą w górę patrzeć witać słońce o poranku
razem zawsze raźniej rosnać skarżyć się pocieszać bawić
i pozostać zawsze sobą chociaż oczy nieraz bołą
spójrz jak pięknie rozkwitamy w naszych kwiatkach uśmiech lata
w naszych liściach promień tęczy rozedrgany uśmiechnięty
kiedy patrzysz widzisz ogród który mówi chociaż niemy
jak beztrąsko w pełni swojsko zaczarować wspomnień chwile
i przybliżyć swój policzek by dać pocałunek kwiatom.

Kasztany

Owoce brązowe buzie roześmiane
w jasnozielone czapki kolczaste pięknie ubierane
inne od ludzi bo jeśli nie są ochraniane
skaczą wesoło tam gdzie los ich niesie
i nie krzywią nosa na wiatr że ich z upadku nie podniesie.

Kropla rosy

Gdzieś na liliowej łące
kropla rosy dojrzewa
to patrzy w słońce w strumień
zachwyca się ziewa
nie martwi się porą roku
miesiącem urodzajem
jej serce radością rozbrzmiewa
o zmroku o poranku
pogodzona z naturą na taki przebieg rzeczy
cieszy się że za życia nikogo nie kaleczy.

***

W śpiewie słoneczników
w falującym zbożu
jest tyle złota w otwartym uśmiechu
jak powiew radości pokoju i trwania
łatwości trudów do wspólnego dźwigania.

***

W słoiczkach na stole kolorowe soki
jedne o barwie cudnie rubinowej z odcieniem fioletu
skrzą się jeszcze cukrem czarnych jeżyn głowy
a maliny uśpione w malinowym soku nawet w nocy
mówią o pozdrowieniu i gorącym słońcu
tyle przestrzeni wspomnień zamkniętych w słoiczkach
lasów pól łubinu i ziela
śmiechu żartów różnych opowieści
które przy zrywaniu mówiły o życiu.

*dla piękna
co w serce wrasta*

Ojczyzna

Powietrze dzwoni – tak cicho
nie słyhać bomb armat pocisków
nie ma pośpiechu lęku ucieczki

ludzie idą za swych myśli torem
rozmowa cicha subtelna lub głośna
drepczą i narzekają – jakby byli sami
jakby nie było światelka w tunelu
jakby nie było nigdy nic do śmiechu

te wszelkie trudy przeciwności losu
dłoń niepodana podłożona noga
w myślach urasta i żre nas jak robak

niech wszystkich cieszy kwiat różowej wiśni
orzech w zieleni co kształtu nabiera
soczyste zielone pola
maciejka purpurowoliliowa pod oknem pachnąca

ojczyzna – co dawno minęło – na kartach historii
pamięć o przodkach poświęceniu śmierci
zdjęcia pamiątki listy – ile dzisiaj znaczą?

czy byli szaleńcami gdy się Jej kłaniali?
czy byli szaleńcami gdy o Niej marzyli?

miłość niech łączy pokolenia ludzi
którym się prawda i dobro nie znudzi.

Świat

Świat nieskomplikowany i skomplikowany
bardzo zagmatwany i starannie poukładany
trochę niedorzeczny i taki rzeczowy
powoduje często zawrót i ból głowy.

Chodzimy wśród ludzi

Na obrzeżach miasta
przy chodniku
w tunelu
nawet tam gdzie rumianek śmieje się wśród tańczącej trawy
radzi z tego czy nie mijamy ludzi
czasem ciekawi nas ich twarz
spojrzenie
może zagadnęlibyśmy

- jak minął dzień?
- jaki piękny kapelusz?

czy powitałby nas uśmiech miła odpowiedź
czy na odwrót...

trzeba uważać żeby nie wyjść na wariata.

Muszelki

O my muszelki biedne...
zamknięte w szklanym naczyniu...
gdzie piasek nadmorski i bryza
słońce i tęcze kolorów?
zostały tylko wspomnienia
za światem jak spoza świata
gdzie cisza radość i podziw
dla piękna co w serce wrasta
już nie ma pozdrowień róży
ni pocałunków jej płatków
mewa już losu nie wróży
bursztyn się w myśli nie wkrada
złotości nie opowiada
o losie! czemu?! ach czemu?!
zamknięto nas w tym naczyniu?!
przecież niewinne nikomu
żyłyśmy tak całe lata!
i nagle bez naszej wiedzy
wyrwane ze ścieżki życia...
płacemy cicho za morzem
i naszą piastunką bryzą...

Zwoleń

Mały gród
małe miasto
a ludzie nad podziw aż do zachwytu nad sobą i bliźnim
bardzo uczynni weseli i mili
tu i tam nic złego nie zadziwi
sama elokwencja i umiar rozsądek
oczy w niebo wpatrzone nie w poprzek dlatego nie ma
tak jak w innych miastach
ukłucia wzrokiem ostrego języka
tu jakby waga dzień rozpoczynała i złe ciężary na bok odrzucała
zapraszamy do Zwolenia...

W górach

Moje pragnienia moje marzenia ukryłabym w wietrze halnym
a niech wszyscy wiedzą i co chcą powiedzą że wzbijam się w chmury
spojrzałam z wysoka na niedolę człowieka
na skały bielusieńkie na trawy zielusieńkie
na zioła sosny buki i szlaki zakazane także na fioletową
goryczkę goszczącą się wspaniale
i osiągnęłabym szczyty by się przywitać z chmurami i cieszyłabym się
bardzo że nogi doszły same.

Z dzieciństwa

Na zielonej łące pasły się zające
w konarach zieleni świat się nasz odmieni
tam gdzie ławka z drzewa powiem to co trzeba
machnę warkoczami zostaniemy sami
zobaczymy stare drzewa i to co nie trzeba
lochych czy podziemia gdzie się nie bać nie da
zerwiemy zawilce schowamy je w skrytce
zmówimy modlitwę grzeczne jak aniołki
i potem pójdziemy na lody.

Dom z czerwonej cegły

Dom z cegły czerwonej muśnięty słońcem otulony kwiatem
z oknami patrzącymi na dziwy tego świata
z daleka z widniejącą białą figurką witającą wstążką
w zielonym winogronie co pod koniec lata owoc
granatu rozdaje przechodniom
z tarasem słyszającym codzienne rozmowy
pod którym mnóstwo kwiatów kolorów kształtów woni
niektóre pospolite od dzieciństwa znane bratki
astry piwonie nasturcje i malwy
inne wyszukane z oryginalnym kwiatem tworzą kompozycję
dla źrenic ciekawą
z dala zaproszone warzywa sławią swe uroki
mówią o witalności podają przepisy
a jeżyny jako echo leśnej polany oplatają
drzewa jabłoni wiśni gruszy myśląc że to sosny topole i buki
naprzeciw porzeczką z pachnącymi liśćmi
w lipcowym słońcu owoce dogrzewa
taki to dom z dużym podwórzem gdzie kot kury
kaczki gołębie króle
cieszą się troską domowników i trudem
nocą zasypia a o świcie wstaje.

Pierścionek

W gwarze turystów
sprzedawców pamiątek
w szerokich gamach wyboru
szukałam czarodziejskiego pierścionka który mnie w górę uniesie
myślałam
srebrna oprawa a w niej uśpiony bursztyn
z uśpionym kiedyś żyjącym światłem
nada memu życiu inny wymiar
oczy nabiorą nowego blasku
głos będzie tańczył na wesołych tonach
a ja lekka z twarzą słońca
bez supelków życia
spokojna
otulona ciepłym wiatrem
zaśpiewam.

Wspomnienia

Narysuj mi baranka na zielonej łące
przypomnij mi dzieciństwo i chwile radosne
słuchanie bajek opowiadań książek
smak poziomek leśnych z ubitą śmietaną jako deser
motyle kolorowe białawe i te szare
grostek zielony smaczny
słoneczniki na najlepszej ziemi wysiane i jak w wojsku poustawiane
maciejkę wieczorem rozkwitłą pachnącą do rana
grzyby w lesie „to siostrzyczki braciszki mama tata”
jagody czarne perły do wierzchu słoika
kwaśne borówki które lekko pochylały czerwone główki
jeżyny zostawiające na ciele ślad jak igła krawcowa
dni upalne malowane brązem
przebierańce w żniwa i rzysko kłujące
dzieciństwo się skończyło tak jak leśna droga
pozostało w pamięci...
a na nim buduje się dorosła droga.

Wieczór nad Odrą

Czy to sen
ten zmierzch nad rzeką Odrą
czy to sen
błyszcząca srebrność fal
czy to sen
te mosty rzeczywiste
czy to sen
rowerzysta pies i łąka
czy to sen
ten chłodny podmuch wiatru
czy to sen
domy w zaciszu i jasne ciepłe światła
szum traw i księżycy blada twarz?

Spis treści

Słowo wstępne (Henryk Bednarczyk, Marcin Olifirowicz,
Janusz Popławski) 5

myśli kolorowe lub czarne i długie 9

W deszczu

Wakacyjny worek

Ważny

Życie

Złote myśli

Złudzenia

Kłamstwa

Dobrze

Obawa

Trudny

Temperatura

Wspomnienie

Słowa

Pragnienie

Wrażliwa

Nie śmieję się ze mnie

Cisza

Wyrazy

Podziękowanie

Agrafka

Noc

Podziękowanie

Świat z krakersów

Woda

Dokuczanie

Zdrowie

Parasol

Zrobię co zechcę

Mąż

Poduszka

Amonotomia

Poranne spotkania

Pocałunek

Rozterka

Sztuka

Worek życia

Czytanką

Bez życzliwości

Nie bój się

Myśli

Żale

Przez szybkę

Śmierć

Koktajl

Ciepłe obrazy

Kapelusz

Szczury

Odpocznij

Piękno

Telefon

Diamenty

Niepotrzebny stres

Wspomnień czar

Fale życia

Analiza

Brama

Kariera

Zaczyn

Przejrzystość

Poranek

Zmęczenie

Dzisiaj i jutro

Smutek

Daleko i blisko

***

***

***

Kamień

***

Co masz to daj...

Pomiędzy

***

Droga

***

Torebka

Kubek „Nocna kawiarnia”

***

***

Krzesło

Gość

Kawa

Mozaika

Serwetki

Kubek

Cukierniczka

„?”

Czajnik

Ciasteczko

Nastrój

Zasmakany świat

Na ucho

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

Blisko

Dialog

Nadzieja

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

Budzik

Koteczek

☆☆☆

Złotości

Zapomnienie

☆☆☆

Normalność

☆☆☆

Westchnienie

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

☆☆☆

Potrzebnym
Baśka
Mama
Człowiek
Asia
Agnieszka
Zmarłym
Magda
Portret
Pani Kazia
Krzysztof
Portret rodzinny
Ciocia Andzia
Spójrz na Siebie
Przerwa u Ani
Sylwia
Tylko Ty
R. Kapuścińskiemu
Reporter
Pani G.
Rozważania Dinki

Urodziny Maryi

Maryja

Radujmy się

Różaniec

Godzina Agonii

Pieta

***

Wiara

Patrzysz na nas...

Książka diamentowa

Do wiersza „Sosna” Jana Pawła II

Do Ducha Świętego

Wyobraźnia

Pożegnanie Starego Roku

Dożynki

Pory roku

Tulipany

Balkony

Śpiew jesieni

Jabłka

Jesienna piosenka

Kiszzone ogórki

Śliwka węgierka

Rozważania komara nocą

***

Astry

Mucha

Gruszkę

Arbuz

Dary natury

Jarzębina

Osty

Ogródeczek

Kasztany

Kropła rosy

***

***

Ojczyzna

Świat

Chodzimy wśród ludzi

Muszelki

Zwoleń

W górach

Z dzieciństwa

Dom z czerwonej cegły

Pierścionek

Wspomnienia

Wieczór nad Odrą

<i>myśli kolorowe lub czarne i długie .....</i>	<i>9</i>
<i>słodyczą gości czaruje.....</i>	<i>43</i>
<i>na ucho .....</i>	<i>51</i>
<i>dziękuję za spotkanie .....</i>	<i>63</i>
<i>miłość Twa ochrania wszystkich.....</i>	<i>75</i>
<i>pogodzona z naturą na taki przebieg rzeczy .....</i>	<i>85</i>
<i>dla piękna co w serce wrasta.....</i>	<i>95</i>

Justyna Pyrgiel – nauczycielka,
blisko związana z ziemią
Jana Kochanowskiego.
Dostrzega w życiu
niepowtarzalną urodę,
którą możemy odnaleźć w jej ciepłych
i bliskich sercu wierszach.

ISBN 978-83-60132-17-3